1 അന്നവിചാരം മുന്നവിചാരം

മഹാപണ്ഡിതനായ തിരുവള്ളുവർ മരണത്തോടടുത്ത സമയം. പ്രിയപത്നിയെ അരികെ വിളിച്ച് അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:

“ഭവതി ഇത്രയും കാലം എന്നെ എത്രയും സ്നേഹത്തോടെ പരിചരിച്ചു. ഞാൻ എന്ത് അനുഗ്രഹമാണ് നൽകേണ്ടത്?”

“എനിക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും അങ്ങയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ.”

“ഭവതിക്ക് എന്തെങ്കിലും അറിയണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടോ?”

“ഭഗവൻ, ഏറെക്കാലമായി എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സംശയം കുടികൊള്ളുന്നുണ്ട്. അങ്ങ് ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോൾ സമീപത്ത് ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളവും ഒരു സൂചിയും എല്ലായ്പ്പോഴും കരുതിയിരുന്നത് എന്തിനാണ്?”

തിരുവള്ളുവർ പറഞ്ഞു:

“ഭവതി ആഹാരം വിളമ്പുന്നതും ഞാൻ അത് കഴിക്കുന്നതും അങ്ങേയറ്റം ശ്രദ്ധയോടെയാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. എങ്കിലും, എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഒരു വറ്റ് പാത്രത്തിനു വെളിയിൽ വീഴുകയാണെങ്കിൽ അത് മണ്ണുപുരളാതെ കുത്തിയെടുക്കാനാണ് സൂചി; കഴുകിയെടുക്കാനാണ് വെള്ളം.”

- ഈ കഥ എന്തൊക്കെ ചിന്തകളാണു നിങ്ങളിൽ ഉണർത്തുന്നത്?

അന്നവിചാരം

കുറ്റിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള

'**അ**ന്നവിചാരം മുന്നവിചാരം' എന്നാണല്ലോ പഴഞ്ചൊല്ല്. ഈ വിചാരത്തിന് ശക്തി കൂടിവരുന്ന കാലമാണിത്. ജനപ്പെരുപ്പവും ഭക്ഷ്യക്ഷാമവും അത്രയ്ക്ക് ദുസ്സഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് എല്ലാവരിലും മുന്നിട്ടുനിൽക്കുന്നത് ഈ വിചാരമാണ്. വൈദികകാലത്തെ ആര്യന്മാർ അന്നവിചാരത്തിന് സർവപ്രാധാന്യം കൽപിച്ചിരുന്നു. അന്നത്തെ മഹർഷിമാർ പോലും അന്നവിചാരം നടത്തിയിട്ടേ ആത്മവിചാരത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഭക്ഷ്യോൽപാദനത്തിനാവശ്യമായ കൃഷിവൃത്തി ഋഗ്വേദത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും സംസ്തുതമായിട്ടുണ്ട്. അന്നം കൊണ്ട് ശരീരപോഷണം സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിന്റെ കാര്യം തകരാറിലാവുമെന്ന് അക്കാലത്തെ തത്ത്വചിന്തകന്മാർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. അന്നവിചാരത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ഒരു തത്ത്വശാസ്ത്രംതന്നെ ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതനുസരിച്ച് അന്നമെന്നു പറയുന്നത് സാക്ഷാൽ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്. അന്നത്തെ ബ്രഹ്മമായി അറിയുക (അന്നം ബ്രഹ്മേതി വ്യജാനാത്) എന്ന് തൈത്തിരീയോപനിഷത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'അഹം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യത്തിന് സമാനമായി 'അഹമന്നം' എന്ന സൂക്തിയും കാണാം. അന്നത്തിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് ഈ ജീവജാലങ്ങൾ ജനിക്കുന്നതും ജീവിക്കുന്നതും (അന്നാദ്ധ്യേവ ഖല്വിമാനി ഭൂതാനി ജായന്തേ; അന്നേന ജാതാനി ജീവന്തി) എന്ന് തൈത്തിരീയോപനിഷത്ത് പഠിപ്പിക്കുന്നു. 'യതോ ഇമാനി ഭൂതാനി ജായന്തേ യേന ജാതാനി ജീവന്തി' എന്നു ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റിയും ഇതുതന്നെയാണ് പറയുന്നത്. അങ്ങനെ അന്നംതന്നെ ബ്രഹ്മമെന്ന ആശയം സംശയാതീതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'അന്നാദ് ഭവന്തി ഭൂതാനി' എന്ന് ഗീതയിലും ഉണ്ട്. വസ്ത്രങ്ങളും പശുക്കളും അന്നപാനങ്ങളും വേണ്ടുവോളം ലഭിക്കട്ടെ (വാസാംസി മമ ഗാവശ്ച അന്നപാനാദി സർവദാ) എന്നായിരുന്നു പ്രാചീനാചാര്യന്മാരുടെ നിത്യപ്രാർഥന. അന്നത്തെ നിന്ദിക്കരുത് (അന്നം ന നിന്ദ്യാത്), ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അന്നം ധാരാളം സമ്പാദിക്കണം (യയാകയാ ചവിധയാ ബഹ്വന്നം പ്രാപ്നുയാത്), അന്നം സമൃദ്ധമായി ഉൽപാദിപ്പിക്കുക (അന്നം

ബഹുകുർവീത) ഇത്യാദി ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളും പ്രാചീനർക്ക് അന്നം ഏറ്റവും വലിയ ജീവിതമൂല്യമായിരുന്നുവെന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. നമുക്കൊന്നിച്ചിരുന്നു ഭക്ഷിക്കാം (സഹനൗ ഭുനക്തു) എന്ന മന്ത്രം സമൂഹക്ഷേമത്തിനുതകണം നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യസമ്പത്തെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

രണ്ടായിരം കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ള കൗടല്യന്റെ അർഥശാസ്ത്രത്തിൽ അന്നോൽപാദനത്തിനുവേണ്ട കൃഷിയെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. കൃഷിവൃത്തിയുടെ സാമൂഹികമായ അടിസ്ഥാനവും സ്വഭാവവും ആണ് അതിൽ ആചാര്യൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്ന് വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പേരിൽ നവീനഭൂനിയമങ്ങളെ എതിർക്കുന്ന സമൂഹവിരുദ്ധന്മാർ അക്കാലത്തെ കാർഷികവ്യവസ്ഥകൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. രാജാവിന്റെ ആധിപത്യത്തിലാണെങ്കിലും അന്ന് ഗ്രാമങ്ങളിൽ ജനസംഘങ്ങളുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സ്വതന്ത്രഭരണം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. കൃതക്ഷേത്രങ്ങൾ - തെളിച്ചെടുത്ത വിളനിലം - എന്നും അകൃതക്ഷേത്രങ്ങൾ എന്നും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരുന്നു. അകൃതക്ഷേത്രങ്ങളെ കൃതക്ഷേത്രങ്ങളാക്കുന്നവർക്ക് അവയുടെ അവകാശം നിയമപ്രകാരം സിദ്ധിക്കും. കൃഷിചെയ്യാത്തവരുടെ കൈവശമുള്ള ഭൂമി ഒഴിപ്പിച്ചെടുത്ത് കൃഷിക്കാർക്കു കൊടുക്കണമെന്നതാണ് മറ്റൊരു വ്യവസ്ഥ. കൃഷിക്കായി ഭൂമി ഏറ്റുവാങ്ങിയിട്ട് അതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ നഷ്ടം കൊടുക്കണം. ഈ നഷ്ടത്തിന് അപഹീനമെന്നാണ് പേര്. വിളവർധിപ്പിക്കാനുള്ള സഹായധനത്തിന് അനുഗ്രഹമെന്നും കേടുതീർക്കാനുള്ളതിന് പരിഹാരമെന്നും പേരുപറഞ്ഞിരുന്നു. കൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി വിട്ടുകൊടുക്കാത്ത ക്ഷേത്രികൻ (ഭൂസ്വാമി) ശിക്ഷാർഹനാണ്. പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കർഷകനെ അറസ്റ്റുചെയ്തുകൂടാ. വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന പൊതുചിറ വെട്ടിത്തുറക്കുന്ന ഗ്രാമദ്രോഹിയെ വെള്ളത്തിലിട്ടു മുക്കിക്കൊല്ലണം. മേച്ചിൽസ്ഥലം തീയിട്ടു നശിപ്പിക്കുന്നവനെ തീയിലിട്ടുകൊല്ലണം. ഈവക കർശനനിയമങ്ങളും അന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഉഴവുചാൽ തൊട്ടു സത്യം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായവും ഗ്രാമീണർ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. കൃഷി എത്രമാത്രം ശുദ്ധവും ശ്രേഷ്ഠവും ജീവദായകവുമായ ഒരു തൊഴിലായി അന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

കുറ്റിപ്പുഴയുടെ പ്രബന്ധങ്ങൾ

- ❍ അന്നത്തെ ബ്രഹ്മമായി അറിയുക.
  ❍ അന്നം ഔഷധമാണ്.
  ❍ അന്നത്തെ നിന്ദിക്കരുത്.

  ഇത്തരം ആപ്തവാക്യങ്ങളുടെ അർഥവ്യാപ്തി പരിശോധിക്കുക.

- കൃഷിഭൂമിയെ കൃഷിഭൂമിയായി നിലനിർത്താനും പുതിയ കൃഷിഭൂമികൾ തെളിച്ചെടുക്കാനും പണ്ടു വ്യവസ്ഥയും പ്രോത്സാഹനവും ഉണ്ടായിരുന്നു.
  ❍ ''കൃഷി ചെയ്യാത്തവരുടെ കൈവശമുള്ള ഭൂമി ഒഴിപ്പിച്ചെടുത്ത് കൃഷിക്കാർക്ക് കൊടുക്കണം.''
  ❍ "പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കർഷകനെ അറസ്റ്റുചെയ്തുകൂടാ."
  ❍ "പൊതുചിറ വെട്ടിത്തുറക്കുന്ന ഗ്രാമദ്രോഹിയെ വെള്ളത്തിലിട്ടു മുക്കിക്കൊല്ലണം."

  ഇത്തരം പൗരാണികനിയമങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമകാലിക കാർഷികരംഗത്തെ വിലയിരുത്തുക.

അന്നവും വിപണിയിലെ ഒരു പ്രധാന ഉൽപന്നമായി മാറിയോ?

മോരിന്റെ പര്യായം

വി.കെ.എൻ.

മുന്തിയ മീനും ഇറച്ചിയും കറി-പൊരിരൂപത്തിൽ കിട്ടുന്ന സ്ഥലം എന്ന ശ്രുതിക്കു പുറത്താണ് ഉച്ചയുടെ നിറുകിൽ ഹാജി തുറമുഖപട്ടണത്തെ പേരുകേട്ട ഹോട്ടലിൽ കയറുന്നത്. അല്ലാതെ ചോറു പയിക്കാൻ വേറെ ഇടമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. മുറ്റംപോലെ വിശാലമായ തീൻശാലയിൽ പ്രസിദ്ധൻ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അവിടം നിറയെ ജനമായിരുന്നു. ഏകാഗ്രമായി ഭക്ഷണത്തെ ഉരുട്ടിയും തട്ടിയും വിടുന്നു വിശപ്പാളർ. പൊരിഞ്ഞ തീറ്റ, ഹാജി വിചാരിച്ചു, ഇവര് ഇച്ചേല്ക്ക് ഹലാക്കിന്റെ തീറ്റ തിന്നുകയാണെങ്കിൽ ഇച്ചിരീം നേരംകൂടി കഴിയുമ്പോഴേക്കും വേറെ മനിസമ്മാർക്ക് മണത്തുനോക്കാൻ ബല്ലതും ബാക്കിയാവുമോ? കസ്റ്റിയാണ്. അതുകൊണ്ടു പൊതുവായ പെരുംതീറ്റ ബഹുദൂരം പുരോഗമിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു മൂലയ്ക്കു പോയി കുത്തിയിരുന്ന് ഞമ്മക്കു ബേണ്ടത് വാമൊഴിയിൽ പറയുകതന്നെ.

മൂലയിൽ ഒഴിഞ്ഞ ഒരു മേശയ്ക്കു പിറകിൽ ഹാജി പോയി കുത്തിയിരുന്നു. കളസവും തൊപ്പിയിൽ കോഴിത്തൂവലുമണിഞ്ഞ വിളമ്പുകാർ തീൻപണ്ടങ്ങൾ നിറച്ച പാത്രവുമായി തുറുക്ക തലങ്ങും വിലങ്ങും പാച്ചിലായിരുന്നു. ആരും തന്റടുത്തേക്ക് വരില്ലേ? ഒച്ച വെക്കണോ? വെക്കാൻ തൊണ്ട തെളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഒരുവൻ തന്നെ ലാക്കാക്കി വരുന്നതു ഹാജി കണ്ടു. സാധാരണ വിളമ്പുകാരനല്ല. കളസവും കുപ്പായവുമിട്ടു കഴുത്തിൽ ടൈകൂടി കെട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു മാന്യൻ. സുന്ദരക്കുട്ടപ്പൻ, മൈനർ. കൈയിൽ പുസ്തകവും പെൻസിലുമുണ്ട്. ഹോട്ടലിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരിക്കുമോ? എങ്കിൽ പസ്റ്റ്. ഊണുകഴിഞ്ഞു കുടിക്കാൻ കടുപ്പത്തിൽ ഒരു ചായ കൂട്ടാൻ പറയണം. മുതലാളിക്കുട്ടന്റെ കൈയോണ്ടു തന്നെ. പത്തു പൈസ അധികമായാലും തരക്കേടില്ല. എങ്കിലും ഈ നട്ടപ്പൊരിച്ചൂടിന് ഈയാൾ കഴുത്തിൽ ശീലമുറുക്കി കെട്ടേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നു ഹാജിക്കു തോന്നി. എന്തിനാണ് ഈ ബേഷം? ഏതു പടച്ചവനെ ബോധിപ്പിക്കാനാണ്? ഉടുത്ത തുണി അഴിച്ചിട്ടാൽത്തന്നെ ഉഷ്ണം ബാക്കിയാണ്. എന്നിട്ടാണു കുപ്പായത്തിനു ചുറ്റും കറുത്ത നാട കൊണ്ടൊരു കെട്ട്. നാടൻ മുതലാളിയാണെങ്കിലും ഇതു വേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്നു ഹാജിക്കു തോന്നി. അൽപമായി ഈറയും വന്നു.

വേഷം ഹാജിക്കു മുന്നിൽ വന്നു. നടുവിൽ നിന്നു മുന്നോട്ടു കുനിഞ്ഞു ഭവ്യതയോടെ ചോദിച്ചു:

"ലഞ്ച്, സർ?"

ഹാജിക്കു തീരെ രുചിച്ചില്ല. ഇതിനൊക്കെ പുറമെ ഇംഗ്ലീഷും. മുതലാളിതന്നെയായാലും ഇവനെ വെറുതെ വിട്ടുകൂടാ.

വലിച്ചിരുന്ന ചുരുട്ടിൽനിന്ന് ഒരു കൊച്ചു മേഘം പുക ഹാജി പുറത്തുവിട്ടു. അടുത്ത മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ആഷ്ട്രേ ചൂണ്ടി വേഷത്തോടു പറഞ്ഞു:

"ആ പാത്രം എടുത്താട്ടെ."

മൈനറുടെ മുഖം ഖണ്ഡശഃ മങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഹാജിക്ക് ആദ്യത്തെ ഉരുള ചോറുപയിച്ച സുഖം തോന്നി. വേഷം മുന്നിൽ വച്ച ആഷ്ട്രേയിൽ ചുരുട്ടു കുത്തിക്കെടുത്തിക്കൊണ്ടു പ്രശസ്തൻ ചോദിച്ചു:

"ചോറ്ണ്ടോഡോ?"
"ഉണ്ട്."
(ആശ്വാസമായി. ഹമ്ക്കിനു മലയാളവുമറിയാം. പടച്ചവന്റെ നാമം വാഴ്ത്തപ്പെടട്ടെ!)
ക്രോസ് തുടർന്നു:
"മീന്ണ്ടോ?"
"ഉണ്ട്."
"പൊരിച്ചതോ ബെച്ചതോ?"
"രണ്ടുമുണ്ട്."
"പസ്റ്റ്. എറച്ചിക്കറി?"
"ഉണ്ട്."
"ആടോ കോയ്യ്യോ"
"രണ്ടുമുണ്ട്."
"കൊറ്റനോ പെട്ട്യോ?"
മൈനർ വിഷമിച്ചപ്പോൾ ഹാജിക്ക് അലിവു തോന്നി: "എന്നാ എയ്തിക്കോ. ഒരു മീൻ പൊരിച്ചത്. ഒരെറച്ചിക്കറി, കൊറ്റന്റെ. ഒരു ചോറ്. പതിവുള്ള സാമാനം ബേറേം."

വേഷം എഴുതിയില്ല. കൽപന മനപ്പാഠമാക്കിയപോലെ തിരിച്ചുപോയി. അതും ഹാജിക്കു പിടിച്ചില്ല. പിന്നെന്തിനാ ഓൻ പുസ്തകോം പെൻസിലുംകൊണ്ടു നടക്കണ്? മനക്കണക്ക് എയ്താനോ? ജ്ജ് അനങ്ങാണ്ടു നിക്ക് മൊതലാളിക്കുട്ട്യേയ്. അനക്ക് ബെച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇര തിരിച്ചുവരുന്നതു കാത്തിരുന്ന ഹാജിക്ക് ചോറും കറിയും വന്നപ്പോൾ പിന്നേയും തോന്നി നിരാശ. സാധനങ്ങൾ വഹിച്ചു വന്നതു വേഷമായിരുന്നില്ല. കളസവും കോഴിത്തൂവലുമണിഞ്ഞ സാധാരണവിളമ്പുകാരിൽ ഒരുവനായിരുന്നു.

അവൻ വിശിഷ്ടഭോജ്യങ്ങൾ മേശപ്പുറത്തു നിരത്തുമ്പോൾ ഹാജി ചോദിച്ചു:

"മറ്റേ ചങ്ങായി എവടെപ്പോയെടോ?"
"ആര്?"
"കവുത്തിലു തുണിനാട കെട്ടിയ ചങ്ങായി."

മനസ്സിലായില്ലെന്നു വിളമ്പൻ നോക്കിയപ്പോൾ ഹാജി പറഞ്ഞു:

"തെന്നേടോ, പുസ്തകോം പെൻസലും കൊണ്ടു നടക്കണ ആ മുതലാളിക്കുട്ടി."

വിളമ്പൻ ചിരിച്ചു:

"അയാൾ മുതലാളിയല്ല ഹാജിൻ!"

"പിന്നാരാ?"
"സ്റ്റുവർഡ്."
"മലയാളത്തി പറയെഡോ."
"മാന്യർക്കു വേണ്ട ഭക്ഷണം സ്തോത്രരൂപത്തിൽ എഴുതിയെടുക്കുന്ന മനുഷ്യരൂപമാണ്."

"ഓന്റെ പേരെന്താന്നേ പറഞ്ഞ്?"
"സ്റ്റുവർഡ്."
"അനക്കും മീതെള്ളോനാ?"
"അങ്ങനെയാണു വന്നുഭവിക്കുന്നത്."
"ഓൻ പറഞ്ഞിട്ടാ ജ്ജിതൊക്കെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നത്?"
"അതെ."
"ഓന്തന്നെ എഴുന്നള്ളിച്ചാ എന്തായിരുന്നു?"
"അങ്ങനെ കീഴ്‌വഴക്കമില്ല."
താൻ വധിക്കപ്പെട്ടതുമാതിരി തോന്നി ഹാജിക്ക്. ഒരു സാധാരണ ഹോട്ടൽത്തൊഴിലാളിയെ മുതലാളിയെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഇനി അയാളോടു ചായകൂട്ടാൻ പറയുന്നതിൽ അർഥമില്ലാതായി. അവസാനം ബ്ലീച്ച് തന്റേതുമാത്രമായോ?

ഭക്ഷണസാമഗ്രികളിലൂടെ ക്ഷിപ്രപ്രയാണം നടത്തി അവന്റെ അവസാനം എത്താറായപ്പോൾ ദൂരെ പടച്ചവൻ നിയോഗിച്ചമാതിരി ഹാളിൽ സ്റ്റുവർഡിനെ ഹാജി ഒരുനോക്കു കണ്ടു. ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു:

"ചങ്ങായി!"
വേഷം നോക്കിയപ്പോൾ ഹാജി അയാളെ കൈകാണിച്ചു വിളിച്ച് ശ്ലോകരൂപത്തിൽ കൽപിച്ചു:

"കുറിച്ചെടുത്തോ?"
"എന്ത്?"
"മോരിന് എന്താ ഇംഗ്ലീഷ്ന്ന് ബെച്ചാല് അതൊരു കോപ്പ."
ഷോക്കേറ്റപോലെ വേഷം മിന്നിമറഞ്ഞു. മോരു വന്നു. പക്ഷേ. കൊണ്ടുവന്നതു വിള മ്പുകാരനായിരുന്നു.
ഹാജി ചോദിച്ചു:
"മറ്റോൻ പറഞ്ഞിട്ടല്ലേ?"
"അതെ."
"ഓനെബടെ?"
"അകത്തു ശയിക്കുന്നു."
"എന്തായി?"
"മയ്യത്തായി."
ഹാജി പറഞ്ഞു:
"ബേണ്ടില്ല. ഇനി ഓനെ പടച്ചോൻ കാക്കും."

അതികായൻ

- 'മോരിന്റെ പര്യായ'ത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ ഏതൊക്കെ പുതിയ പ്രവണതകളെയാണ് വി.കെ.എൻ. പരിഹസിക്കുന്നത്? കുറിപ്പെഴുതുക.
- – "മോരിന് എന്താ ഇംഗ്ലീഷ്ന്ന് ബെച്ചാല് അതൊരു കോപ്പ".
  – ഹാജി ചോദിച്ചു : "മറ്റോൻ പറഞ്ഞിട്ടല്ലേ?"
  "അതെ."
  "ഓനെബടെ?"
  "അകത്തു ശയിക്കുന്നു"
  എന്തായി?
  "മയ്യത്തായി"

  നാഗരികവും കൃത്രിമവുമായ പുതുസംസ്കാരത്തോട് ഗ്രാമീണസംസ്കൃതി നടത്തുന്ന പ്രതികരണമായി ഹാജിയാരുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ വിലയിരുത്താമോ? ചർച്ചചെയ്യുക.
- പ്രാദേശികഭാഷയുടെ പ്രയോഗം ഈ കഥയെ എത്രമാത്രം ആസ്വാദ്യമാക്കുന്നു? വിശ കലനം ചെയ്ത് കുറിപ്പു തയാറാക്കുക.
- കഥാകൃത്തിന്റെ സവിശേഷമായ രചനാവൈഭവത്തിന് ഉദാഹരണമാണ് 'മോരിന്റെ പര്യായം.' താഴെ നൽകിയ സൂചനകൾ കൂടി പരിഗണിച്ച് ലഘു ഉപന്യാസം തയാറാക്കുക.
  - ❍ മൈനറുടെ മുഖം ഖണ്ഡശഃ മങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഹാജിക്ക് ആദ്യത്തെ ഉരുള ചോറു പയിച്ച സുഖം തോന്നി.
  - ❍ മാന്യർക്കുവേണ്ട ഭക്ഷണം സ്തോത്രരൂപത്തിൽ എഴുതിയെടുക്കുന്ന മനുഷ്യരൂപമാണ്.
- ❍ "ജ്ജ് അനങ്ങാണ്ടു നിക്ക് മൊതലാളിക്കുട്ട്യേ്. അനക്ക് ബെച്ചിട്ടുണ്ട്."
  ❍ 'താൻ വധിക്കപ്പെട്ടതുമാതിരി തോന്നി ഹാജിക്ക്. ഒരു സാധാരണ ഹോട്ടൽത്തൊഴി ലാളിയെ മുതലാളിയെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഇനി അയാളോടു ചായകൂട്ടാൻ പറയുന്ന തിൽ അർഥമില്ലാതായി. അവസാനം ബ്ലീച്ച് തന്റേതുമാത്രമായോ?'
  ❍ "ബേണ്ടില്ല. ഇനി ഓനെ പടച്ചോൻ കാക്കും"

  തുടങ്ങിയ സന്ദർഭങ്ങളിൽ തെളിയുന്ന ഹാജി എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ കണ്ടെത്തുക.
- സ്വന്തം പറമ്പിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന കപ്പ, ചക്ക, മാങ്ങ, പച്ചക്കറികൾ എന്നിവ കൊണ്ടുള്ള തനതായൊരു ഭക്ഷണരീതി നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. തൽസ്ഥാനത്ത് പരസ്യങ്ങളുടെ പിൻബ ലത്തിൽ ഫാസ്റ്റ് ഫുഡുകളും ശീതളപാനീയങ്ങളും മറ്റും ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുക യാണോ? എന്തെല്ലാം ആരോഗ്യ-സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളാണ് ഇതുവഴി ഉണ്ടാവുന്നത്? ലോകഭക്ഷ്യദിനത്തിന് സ്കൂൾ അസംബ്ലിയിൽ നടത്തുന്നതിനായി പ്രഭാഷണം തയാറാക്കുക.

അന്നം

ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാട്

തൃശ്ശിവപേരൂർ പൂരപ്പറമ്പു കടന്നു ഞാൻ
ഒട്ടിയ വയറുമായുച്ചയ്ക്കു കേറിച്ചെന്നു.
'ഇത്രമാത്രമേ ബാക്കി'യെന്നോതി വൈലോപ്പിള്ളി
ഇത്തിരി ചോറും മോരുമുപ്പിലിട്ടതും തന്നു.
ഞാനുണ്ണുന്നതു നോക്കിനിൽക്കുമ്പോൾ മഹാകവി
താനറിയാതെ കുറച്ചുറക്കെപ്പറഞ്ഞുപോയ്:
"ആരു പെറ്റതാണാവോ പാവമിച്ചെറുക്കനെ,
ആരാകിലെന്ത്? അപ്പെണ്ണിൻ ജാതകം മഹാ കഷ്ടം."

എനിക്കു ചിരി വന്നു; ബാഹുകദിനമുന്തി-
ക്കഴിക്കുമവിടുത്തെജ്ജാതകം ബഹുകേമം!
"കൂടൽമാണിക്യത്തിലെസ്സദ്യ നീയുണ്ടിട്ടുണ്ടോ?
പാടി ഞാൻ പുകഴ്ത്താം, കെങ്കേമമപ്പുളിങ്കറി."
അപ്പൊഴെൻ മുന്നിൽനിന്നു മാഞ്ഞുപോയ് വൈലോപ്പിള്ളി,
മറ്റൊരു രംഗം കണ്ണിൽത്തെളിഞ്ഞു; പറഞ്ഞു ഞാൻ:
"വംഗസാഗരത്തിന്റെ കരയിൽ ശ്മശാനത്തിൽ
അന്തിതൻ ചുടല വെന്തടങ്ങും നേരത്തിങ്കൽ
ബന്ധുക്കൾ മരിച്ചവർക്കന്തിമാന്നമായ് വച്ച
മൺകലത്തിലെച്ചോറു തിന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു."
മിണ്ടിയില്ലൊന്നും, ചെന്നു തൻ ചാരുകസാലയിൽ-
ച്ചിന്തപൂണ്ടവിടുന്നു കിടന്നൂ കുറച്ചിട.
ഇന്നെനിക്കറിയാം, അക്കിടപ്പിലുണർന്നില്ലേ
അങ്ങതന്നുള്ളിൽജ്ജഗദ്ഭക്ഷകനാകും കാലം!

ബാലചന്ദ്രൻ ചുള്ളിക്കാടിന്റെ കവിതകൾ

- ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചില സന്ദർഭങ്ങൾ കവിതയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ.
  - "കൂടൽമാണിക്യത്തിലെസ്സദ്യ നീയുണ്ടിട്ടുണ്ടോ?
    പാടി ഞാൻ പുകഴ്ത്താം, കെങ്കേമമപ്പുളിങ്കറി."
  - "വംഗസാഗരത്തിന്റെ കരയിൽ ശ്മശാനത്തിൽ
    അന്തിതൻ ചുടല വെന്തടങ്ങും നേരത്തിങ്കൽ
    ബന്ധുക്കൾ മരിച്ചവർക്കന്തിമാന്നമായ് വച്ച
    മൺകലത്തിലെച്ചോറു തിന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു"

വ്യത്യസ്ത സന്ദർഭങ്ങൾ ചേർത്തുവയ്ക്കുന്നതിലാണ് കവിതയുടെ ശക്തി-ചർച്ചചെയ്യുക.

- ഒട്ടിയ വയറ്, സദ്യ, മോരുമുപ്പിലിട്ടതും തുടങ്ങി ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിരവധി സൂചനകൾ കവിതയിലുണ്ടല്ലോ. അവ കവിതയുടെ ഭാവതീവ്രത വർധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ?
- “ബാഹുകദിനമുന്തിക്കഴിക്കുമവിടുത്തെജ്ജാതകം ബഹുകേമം!” - ബാഹുകനെന്ന പുരാണ കഥാപാത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സൂചന കാവ്യസന്ദർഭത്തിൽ എങ്ങനെ പ്രസക്തമാവുന്നു?
- ❍ ‘നമുക്ക് ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ഭക്ഷിക്കാം’ (സഹനൗ ഭുനക്തു)

  ❍ ‘ഇത്രമാത്രമേ ബാക്കിയെന്നോതി വൈലോപ്പിള്ളി
  ഇത്തിരി ചോറും മോരുമുപ്പിലിട്ടതും തന്നു.’

  ❍ ‘ഇവര് ഇച്ചേല്ക്ക് ഹലാക്കിന്റെ തീറ്റ തിന്നുകയാണെങ്കിൽ ഇച്ചിരീം നേരംകൂടി കഴിയുമ്പോഴേക്കും വേറെ മനിസമ്മാര്ക്ക് മണത്തുനോക്കാൻ ബല്ലതും ബാക്കിയാവുമോ?’

  ഈ സന്ദർഭങ്ങൾ താരതമ്യം ചെയ്ത് ഇവയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സാമൂഹികബോധത്തിലെ അന്തരം വിശകലനം ചെയ്യുക.
- ‘ജഗദ്ഭക്ഷകനാകും കാലം’ എന്ന പ്രയോഗത്തെ ‘കാലാഹിനാ പരിഗ്രസ്തമാം ലോകം’ എന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രയോഗവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുക. കാലത്തെ ഇങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിക്കാനുള്ള കാരണങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുക.